

Nebezpečenstvo

tzv. «charizmatického hnutia»

(Danger Of The Charismatic Movement)

Tzv. «charizmatické hnutie» vytvára «cirkev» v Cirkvi, tj. akúsi *cirkev vyššej kategórie*; charizmatik s druhým (!) krstom sa prezentuje ako superkresťan, ... a výsledok je stále, podobne ako po stáročia, rovnaký:

***messalianizmus-euchitizmus* rozličného stupňa**

(staronová sekta-heréza odsúdená už v r. 431 na 3. všeobecnom koncile v Efeze).

Impulz, prečo vznikol tento článok o "katolíckych" charizmatikoch...

Autor tejto štúdie začal pátrať o charizmatickom hnutí, aby našiel pravdu a aj sám sebe odpovedal, či sa má k tomuto na prvé zdanie „živému a ideálnemu“ hnutiu (k «superkresťanom») pridať, alebo nie... Po nejakom čase však prišiel k záveru, že charizmatici, nech sú na začiatku akokoľvek katolícki, neskôr vždy skĺznu alebo do tvrdého protestantizmu, alebo dokonca vytvoria nejakú samostatnú staro-novú sektu (čo sa aj s o. E. A. Dohnalom, OSBM, stalo – pozri ďalej).

V deväťdesiatych rokoch 20. storočia (r. 1991) vstúpil ku gréckokatolíckym baziliánom vo vtedajšej československej Provincii sv. Cyrila a Metoda známy český charizmatik a rímskokatolícky **kňaz Antonín Dohnal (1946)**. Vtedy mal 45 rokov a vybral si mníšske meno Eliáš... Už samotné meno starozákonného proroka veľavýznamným spôsobom naznačovalo jeho budúce smerovanie ako „proroka“ v zmysle charizmatických protestantských spoločenstiev. Spolu s ním k baziliánom vstúpili aj jeho traja žiaci – vtedy približne dvadsaťpäť roční českí mládenci (dvaja rodni bratia **Richard a Jiří Špiříkovi a Luděk Juchelka**), ktorí sa netajene vyjadrovali, že ich učiteľ a duchovný vodca o. Dohnal je prorok. S bážňou na neho vždy hľadeli ako na nejakého temer nadprirodzeného vodcu a vždy len jeho počúvali a plnili jeho vôľu. Mali mimo iného povinnosť každý deň ráno presne o 9⁰⁰ hod. (s presnosťou na sekundu – dívajúc sa na sekundovú ručičku hodínok) nech by boli kdekoľvek na svete, prerušiť akúkoľvek prácu a modliť sa nahlas, alebo aspoň v duchu stanovenú modlitbu k Duchu Svätému. Už od samého samučičkého začiatku vytvorila táto charizmatická skupina noviciát v noviciáte, monastyr v monastyre, kláštor v kláštore. Otec Eliáš A. Dohnal, OSBM, ktorý zostal aj po vstupe k ocom baziliánom naďalej veľmi aktívny v tzv. charizmatickom hnutí, zvykol túto svoju skupinu s obľubou označovať ako «cyrilometodějské učiliště». Vychovávateľa v noviciáte však toto jeho „učiliště“ už od začiatku aj v oficiálnych písomných hodnoteniach-hláseniach a posudkoch označili ako sektu.

— *Protestanti si ho doma (= v Čechách) nevedeli vynachváliť* – hovorieval nadšene o svojom vodcovi **Metoděj Richard Špiřík, OSBM (1968)**, – *len poniektorí nechápavo krútili hlavami, že ako je to len možné, že taký dobrý človek a zostáva naďalej rímskokatolíckym kňazom...*, – dodával s úsmevom.

Dohnal, obyčajne plný tajnostkárenia, všade, kde ho baziliánsky rád prevelil, ihneď odhlásil doručovanie svojej pošty a sám osobne (aby sa nedostala do nepovolovaných rúk, tj. k predstaveným) si po ňu obdeň chodieval na najbližšiu poštu do priehradky. Spolu so svojimi troma českými chlapcami, ktorí prišli k baziliánom spolu s ním, organizoval na celoslovenskej úrovni tzv. *modlitbový zápas* (rozumej: 24hodinový nepretržitý modlitebný cy-

klus proti diablu, kde sa dôraz kládol na neprerušenosť modlitby) a počas letných mesiacov veľké, aj niekoľko dňové charizmatické stretnutia z celého Slovenska i Čiech v Trebišovskom baziliánskom monastýre. Účastníci týchto „duchovných cvičení“ (takto to bolo prezentované predstaveným) poväčšine nepristupovali k sviatostiam a počas každodennej Služby Božej, ktorá v stabilnom čase prerušovala, či lepšie povedané narušovala ich prednášky, väčšina z nich hromadne vychádzala na monastýrské nádvorie, kde v skupinkách vkladali na seba ruky... Tak tomu bolo až do septembra r. 1997 (teda skoro 7 rokov).

Miestny **gréckokatolícky sídelný prešovský biskup J. Hirka** ustanovil o. E. A. Dohnala, OSBM, temer ihneď po jeho príchode na Slovensko, za profesora dogmatiky na Prešovskej univerzitnej Teologickej fakulte a tu v následných rokoch si tento medzi študentami teológie našiel nových mladých slovenských nasledovníkov-charizmatikov ...

Kruh troch českých, katolíckych, tentoraz už i baziliánskych charizmatikov zomknutý okolo o. Eliáša A. Dohnala, OSBM i tých laikov, ktorí sa s ním pravidelne schádzali na charizmatických stretnutiach v Trebišove, bol veľmi uzavretý a plný tajnostkárenia... Len z náhodných svedectiev od laikov sa počas svojho pôsobenia v Trebišovskom baziliánskom monastýre (1997-2000) autor tohto článku dozvedal o tom, že v charizmatickom hnutí sú rozličné stupne „dokonalosti“. Už to samotné muselo u každého pravoverného katolíka vzbudiť nedôveru a podozrenie zo sektárstva...

Prelomový vrchol v postupe „charizmatickej dokonalosti“ údajne medzi nimi nastával, ak niekto prijal tzv. "krst v Duchu Svätom". Pod "krstom v Duchu Svätom" charizmatici rozumeli viac-menej dramatický fenomén, ak sa totiž niekomu počas ich seansov na verejnosti znenazdajky podlomili kolena a padnúc na zem zostal v chráme alebo hocikde inde nehybne ležať na zemi; prípadne sa začal váľať po zemi a neustále pritom čosi nezrozumiteľne bľabotajúc vykrikoval ani nejaký šialenec postihnutý epileptickým záchvatom. Takýto vrah dostal „dar jazykov“...

Charizmatici-veriaci sa voči ostatným „obyčajným“ veriacim správajú ako elita a tvrdia o sebe, že oni sú živými kresťanmi, kým tí ostatní, ktorí nejdú s nimi, sú vrahmi menej dokonalí, či dokonca duchovne mŕtvi... Tí, ktorí sa opovžia čosi na nich kritizovať, majú vrah ducha smrti (démona)... Neskôr sa k Dohnalovi pridala dokonca aj jeden rímskokatolícky kňaz z Trebišova. Opustil svojho rímskokatolíckeho košického biskupa a vstúpil k Dohnalovým baziliánom potom, čo sa v r. 1997 svojvoľne úplne oddelili od normálnych baziliánov a založili svoj dom za podivných mnohopočetných porušení cirkevného práva (s požehnaním tajného charizmatika – generálneho predstaveného baziliánov o. D. Lachovicza, OSBM z Ríma) v Drienove pri Košiciach, neskôr sa premiestnili na Podskalku pri Humennom, potom do Prahy, či nakoniec do Pidhirciv na Ukrajinu, kde následne založili charizmatický patriarchát...¹ a ... boli exkomunikovaní-vyobcovaní z katolíckej Cirkvi (pozri *Congregatio Pro Doctrina Fidei*, «DECLARATIO De conditione canonica eorum, qui se dicunt episcopos Graeco-Catholicos Ucrainae urbis 'Pidhirci'», *Acta Apostolicae Sedis, Città del Vaticano, CIV/4 (2012) str. 377-379*)...

Duch protestantizmu bolo z nich cítiť na každom kroku... Zastávali okrem iného bludné učenie, že sv. spoveď vrah nestačí na odpustenie a zbavenie sa hriechu mágie a okultizmu, že na rozviazanie (= absolúcia = rozhrešenie) pút je potrebné tento hriech aj na verejnosti vyznať a zrieknuť sa ho pred dvoma svedkami ako u protestantov... Dohnalom ovplyvnení katolícki kňazi v Trebišove k podobným nezmyslom navádzali veriacich aj potom, čo sa títo normálne vyspovedali a podľa katolíckej nauky už mali odpustené hriechy.

Charizmatickí laici (skade ruka skade noha) vkladali ruky dokonca aj na katolíc-

¹ Pozri mnohé dokumenty publikované v knihe: J.V. Timkovič, *Rusíni na Slovensku v cirkevných dokumentoch*, 1. diel, Užhorod, 2006, 638 str. Dá sa stiahnuť ľahko na internete, ak si zadáte na Google, či iný vyhľadávač názov hore uvedenej knihy...

nych kňazov a modlili sa nad nimi..., pričom Sv. Písmo je jasné vo svojom učení, že nižší nemôže požehnávať vyššieho (porov. Hebr. 7,7)... Niektorí z laikov, na ktorých položili ruky sa z toho psychicky pomiatli, ba došlo i k samovražde... (porov. -ГТ-, «Догнали ей ку смерти, бо на ню положили руки», *Blahovistnik*, Prešov, 6 (1998) str. 160-163).

Keď sa v roku 1996 stal generálnym predstaveným všetkých baziliánov sveta (so sídlom v Ríme) brazílsky charizmatik ukrajinského pôvodu **o. Dionýz Lachovicz** [čítaj *Lachovič*], **OSBM (1946)**, tak jeho rovesník **charizmatik o. Eliáš A. Dohnal, OSBM (1946)**, dostal plnú zelenú. Generálny predstavený už v r. 1996 netajil v osobnom rozhovore s autorom tohto článku (počas oficiálnej vizitácie baziliánov Slovenska) svoje sympatie, ba doslova nadšenie, že v osobe charizmatika o. E.A. Dohnala, OSBM, na Slovensku objavil tak výnimočného človeka...

O. Dionýz Lachovicz, OSBM, bol protoarchimandritom všetkých baziliánov na svete plných osem rokov (1996-2004) a počas toho času o. Eliáš A. Dohnal, OSBM, mal absolútne voľnú ruku vo všetkých svojich aktivitách, a to i napriek tomu, že miestni predstavení baziliánov (protoihumeni-provinciáli) a následne i miestny sídelný episkop Ján Hirka, jeho heretické správanie neschvaľovali. Protoarchimandrit Lachovicz plánoval cez skupinu charizmatikov grupujúcich sa naokolo Dohnala dokonca urobiť reformu-deformu všetkých baziliánskych monastýrov na celom svete: najprv v Provincii sv. Cyrila a Metoda na Slovensku a potom i inde. Keďže sa im to však na Slovensku pre odmietavý postoj ostatných klasických (=niecharizmatických) baziliánov (najmä **oo. Timkovičovcov**) nedarilo, generálny predstavený z Ríma pre Dohnalových charizmatikov vytvoril samostatnú provinciu v Českej republike a oo. Timkovičovcov sa pokúsil už v **novembri 2003** z baziliánskeho Rádu vylúčiť... (viac pozri dokumenty v knihe J.V. Timkovič, OSBM, *Rusíni na Slovensku v cirkevných dokumentoch*, 1. diel, Užhorod, 2006, 638 str. - dá sa stiahnuť aj z internetu napr.: <http://www.ruthenians.narod.ru> alebo <http://www.twirpx.com> ale aj inde).

Generálny predstavený baziliánov **o. D. Lachovicz, OSBM**, bol charizmatickou skupinou o. E. A. Dohnala, OSBM, dokonca tak nadšený, že keď cestoval na vizitácie z Ríma lietadlom na akékoľvek miesto na svete, temer vždy si kúpil letenku tak, aby letel cez českú Prahu, aby pobudol pár «osviežujúcich» dní s o. Eliášom A. Dohnalom, OSBM a jeho nadšenou a do aktívnej pastorácie zapálenou skupinou mladých bojovne naladených charizmatikov... Bolo to pochopiteľné, keď si čitateľ uvedomí, že generálny predstavený baziliánov Lachovicz pochádzal z Brazílie a tam charizmatické hnutie má tiež zelenú (teológia oslobodenia a pod.).

Dohnalov charizmatický ochranca protoarchimandrit Lachovicz prestal byť v **roku 2004** generálnym predstaveným (aj vďaka autorovi tejto štúdie, ktorý zburcoval baziliánskych provinciálov celého sveta, aby nedopustili protestantskú charizmatickú deformu baziliánskeho rádu). Príbližne v tom istom čase Lachoviczom vytvorená charizmatická provincia baziliánov v Českej republike skončila tiež veľkým fiaskom. O. Eliáš A. Dohnal, OSBM, spolu so svojou skupinou – väčšinou bývalých rímskokatolíkov a protestantov, potom čo ho pod svoje ochranné krídla odmietli prijať českí protestantskí husiti, sa premiestnil na Ukrajinu a tam sa aj so svojimi vernými dali štyria **r. 2008** svojvoľne, tj. bez dovoľenia a vedomia pápeža rímskeho vysvätiť na biskupov (pravdepodobne rukami vyššie spomínaného bývalého protoarchimandritu Lachovicza, ktorý sa medzčasom, tj. v r. 2005 stal biskupom). Následne už sami nedovoľene vysvätili celý rad ďalších biskupov, vyhlásili rímskeho pápeža sa exkomunikovaného a založili na Ukrajine novú, tzv. **Ukrajinskú pravovernú cirkev**(!!!), ďalej charizmatický (v skutočnosti) protestantský patriarchát, falošne nimi označovaný ako grécko-katolícko-pravoslávny či byzantsko katolícky. Pozoruhodné «podľa plodov poznať strom» na bývalom generálnom baziliánskom charizmatickom predstavenom **o. D. Lachoviczovi, OSBM**, bolo i to, že za jeho krátkeho osemročného protoarchimandristva

(1996-2004) sa celkový počet gréckokatolíckych baziliánov na celom svete rapídne znížil takmer o 10% (zo 647 v r. 1997 na 583 v r. 2005).

Charizmatické hnutie má protestantské korene, vzniklo v 20. st. medzi protestantami v USA. Katolíci ho prevzali od protestantov o polstoročie nato...

Všetky encyklopédie a iné katolícke či nekatolícke zdroje sa zhodujú v tom, že charizmatické hnutie vzniklo medzi protestantami v USA na začiatku 20. storočia. Už tento samotný fakt vzbudzuje podozrenie a otázku, prečo kresťanstvo 2000 rokov nepoznalo takéto hnutie, a ho objavilo až v modernej dobe...

Talianký slovník *Dizionario di Teologia Fondamentale* kladie vznik tzv. charizmatického hnutia na 1. január **1901** v jednej metodistickej cirkvi v štáte Kansas, odkiaľ sa rozšíril po celých Spojených štátoch a Európe (porov. R. Latourelle, R. Fisichella, *Dizionario di Teologia Fondamentale*, Assisi, 1990, str. 142).

Český *Katolický týdeník* v r. 1998 napísal:

«*Za počátek současného hnutí charismatické obnovy se považuje "vylití darů" Ducha svatého v USA v roce 1906. Stalo se tak mezi protestanty při modlitbách v Los Angeles... Dnešní Katolická charismatická obnova začala vlastně v USA při víkendových rekolekcích, které se konaly na katolické univerzitě v Duquesne v únoru 1967. Účastníci tehdy zažili působení Ducha svatého mocným způsobem. Odtud se Obnova šířila mezi dalšími katolickými univerzitami. 'Pravdou je, že organizátoři těchto rekolekcí byli osobně ovlivněni stylem letničních nekatolických skupin,' vysvětluje P. Špilar...»*, (*Katolický Týdeník*, č. 22, 1998, str. 1).

Český *Slovník spirituality* o vzniku charizmatického hnutia píše (uvádzame v preklade do slovenčiny):

«*Katolická charismatická obnova má svoj dátum narodenia na začiatku roku 1967. Malá skupina mladých profesorov na katolíckej univerzite Duquesne v Pittsburghu, horliví vo viere a v apoštoláte, porovnávala vlastnú ochablú existenciu so zápalom a zaujatím prvokresťanských spoločenstiev. Čítali dve knihy, 'Dýka a kríž', v ktorej pastor D. Wilkerson rozpráva o svojom apoštoláte medzi mládežou v New Yorku, a 'Oni hovoria cudzími jazykmi', v ktorej novinár J. Sherrill predstavuje strhujúcim spôsobom rozvoj 'letničných spoločenstiev v USA'. Nadviazali kontakt so skupinou letničných protestantov, niekoľkokrát sa spoločne modlili a nakoniec ich požiadali o modlitbu a vkladanie rúk, aby obdržali "krst v Duchu Svätom". Keď sa tak stalo, prežili typickú letničnú skúsenosť a začali sa modliť v jazykoch. Vytvorili katolícku modlitebnú skupinu a ich skúsenosť sa rýchlo rozšírila najprv na univerzitu Notre-Dame v Indiane a potom na ďalšie univerzity, do farností a kláštorov po celých Spojených štátoch a nakoniec rozličných častí sveta...»*, («Charismatikové», *Slovník spirituality*, Kostelní Vydří, 1999, str. 327).

Vyššie spomínaní katolícki americkí profesori nemali so svojími študentami nič duchovného, čo by mohli čítať, lebo tvorba patologickej Otcov Cirkvi nie je preložená do angličtiny (chyba a zanedbanie zo strany všetkých anglofónnych katolíckych biskupov), nuž teda začali čítať knihy protestantov a objavili tzv. charizmatickú obnovu... Ňou sa povzbudili vo svojom duchovne prázdnom a ochablom živote... (pozri ďalej).

Sviatosť (tajomstvo) krstu a jeho faktické podceňovanie=odmietanie zo strany (aj katolíckych) charizmatikov (heréza o tzv. druhom krste v Duchu Svätom)

Už samotný, v katolíckej Cirkvi nikdy neslýchaný a v poradí už druhý(!) «krst v Duchu Svätom», tak fundamentálny pre charizmatikov – prevádzajúci sa vkladáním rúk, je herézou. Vo Vyznaní viery (Nicejsko-Konštantinopolské vyznanie viery) vyznávame: «*Isпови́дују **jedino** креще́ние во оставле́ние грехо́в...*» (Vyznávam **jediný** krst na odpustenie hriechov). Vyznávame teda jeden-jediný krst a sv. Cirkev nekompromisne exkomu-

nikovala každého, kto sa opovážil niekoho platne pokrsteného krstiť nanovo. Ak niekto bol pokrstený normálnym krstom, bol myropomazaný a bol na sv. Príchastie a ak ešte chce nejaký iný krst – tak je mimo pravej viery a mimo pravej Cirkvi. Veď len v samotnej Božej Eucharistii, kde sa stávame jedno Telo s Hospodom Bohom, máme Sv. Ducha – Boha v plnosti (teda na 100%) a viac ho už ani nemožno mať. I medzi katolíckymi charizmatikmi je však často počuť tajnostkárské konštatovanie spojené so smútkom či obdivom, že ten a ten kresťan (=pokrstený) spomedzi nich, ešte nebol, alebo už bol «pokrstený v Duchu Svätom».

Žiadny druhý «krst v Duchu Svätom» neexistuje.

Existuje len jeden-jediný krst vodou v mene Presvätej Trojice, ktorý doplnený sviatosťami myropomazania-birmovky a Božej Eucharistie, tvorí spolu tri tajomstvá-sviatosti kresťanskej iniciácie... – kde sa na 100% sprostredkúva Presvätá Trojica, a teda Duch Boží, Svätý Duch.

Takže je jasné, že druhý «krst v Duchu Svätom» propagovaný charizmatikmi, je protestantská vymyslenina, nemajúca nič spoločné s pôvodnou a pravou kresťanskou vierou.

Protestantské (teda nekatolícke) denominácie uznávajú druhý krst: *«V č. 6 článku letniční evangelické kresťanskej cirkve je rečeno: 'Véříme v křest Ducha svatého jako v mocné Boží působení pronikající spaseného člověka a viditelně se projevující biblickým znamením mluvení novými jazyky.' Katolické učení však tvrdí, že je 'jeden křest' (Ef 4,6) a ne jeden křest vodou a jeden Duchem svatým, jímž sme spaseni...»* («Charizmatikové», *Slovník spirituality*, Kostelní Vydří, 1999, str. 331-332).

Čo sa týka «daru jazykov», na námietku, že aké sú to vlastne tie neidentifikovateľné pazvuky a zvuky, či záhadné nezrozumiteľné slová, ktorými na svojich seansoch charizmatici hovoria, tak títo tvrdia, že sú to vraj jazyky, ktorými medzi sebou rozprávajú anjeli v nebi... To je však absolútny blud a nezmysel, lebo anjeli sú duchovia, ktorí nemajú telo, a teda ani ústa a jazyk, a preto sa dorozumievajú myšlienkami a nie slovami vyrieknutými ústami a hlasivkami... A samotné myšlienky sú u každého rovnaké, a preto veľmi ľahko a dobre zrozumiteľné...

Prečo už dnes na Bohoslužbách niet hovorenia cudzími jazykmi a v prvokresťanských časoch to bolo?

Veľký byzantský svätý a najlepší kazateľ v dejinách Cirkvi, **sv. Ján Zlatoústý-Chrysostomos (†407)**, sa na jednej zo svojich kázni koncom 4. st. zamýšľal o hovorení cudzími jazykmi z prvokresťanských čias, ktoré sa už v jeho časoch neobjavovalo, takto:

«...od mnohých počujem túto neprestajnú otázku: prečo vtedy všetci pokrstení hovorili jazykmi, a teraz už nie? Ja hovorím. V tom čase, ľudia sa iba práve zriekli svojich idolov, boli menej rozumní, ich rozum bol ešte veľmi tupý a hrubý; boli veľmi materiálni a rozumeli iba materiálnemu; ešte nemali predstavu o netelesných (duchovných) daroch, nevedeli dokonca, ani čo je duchovná milosť, ktorá sa prejavuje vo viere: a preto vtedy boli aj znamenia», (sv. Ján Zlatoústý, *Besedy v deň Päťdesiatnice*, I., 4;456).

A ďalej pokračuje:

«Tí vtedy by neuverili, keby nedostali znamenie: preto sa im aj dávali znamenia, ako záruka (dôkaz) viery, ktorou oni verili, tak, že znamenia sa im dávali nie ako veriacim, ale ako ešte neveriacim, aby sa stali veriacimi» (sv. Ján Zlatoústý, *Besedy v deň Päťdesiatnice*, I., 4;460).

Aj sám sv. apoštol Pavol v liste Korint'anom píše o dare jazykov to isté: *«A tak dar jazykov nie je znamením pre veriacich, ale pre neveriacich»,* (1 Kor 14,22) → teda inými slovami povedané:

Charizmatická obnova (dar modlitby v jazykoch) bola a je určená pre neveriacich ako prostriedok, na to, aby sa stali veriacimi! Nie je ani daná, ani určená, ani potrebná pre veriacich!!!

Každá Služba Božia (sv. omša) je jedinečným charizmatickým stretnutím

Dospelí protestantskí charizmatici, ktorí nemajú, ani neuznávajú a nepraktizujú sv. Spoveď, ani Božiu Eucharistiu, a teda sa v drvivej väčšine (s výnimkou ich detí) nachádzajú v stave ťažkého hriechu, nemôžu sprostredkovať gréckokatolíkom ani nijakým iným katolíkom Sv. Ducha, a to dokonca na ... 120%. Je to nezmysel. Na Službe Božej po sv. Príčasí (sv. Prijímaní) gréckokatolíci spievajú: «*Vidichom svit istinnýj, prijachom Ducha nebesnaho (= Sv. Ducha), obritochom viru istinuju nerozdil'noj Trojci poklaňajemsja, ta bo nas spasla jest'*» (v preklade: Videli sme pravé svetlo, **prijali sme nebeského Ducha (= Sv. Ducha)**, našli sme pravú vieru, klaniame sa nerozdeliteľnej Trojici, lebo ona nás spasila).

Teda nebeského Ducha – Sv. Ducha, Ducha Božieho prijímame vo sv. Prijímaní – v Božej Eucharistii. Na koľko? Na 100%, teda v absolútnosti, ako to len človek dokáže "absorbovať". Kňaz pri epikléze – vzývaní Sv. Ducha – Ho vzýva nielen, aby premenil obyčajný chlieb a víno na skutočné Telo a Krv Christovu, ale aj aby zostúpil na všetkých prítomných veriacich. Ten istý Sv. Duch, ktorý na 100% premieňa chlieb a víno na Telo a Krv Christovu (prepodstatnenie), na 100% zostupuje na Božiu Eucharistiu prijímajúcich veriacich, ktorí sa stávajú na 100% JEDNO nielen s Isusom Christom – Druhou Božou osobou, ale aj Sv. Duchom (Tretou Božou Osobou) i Bohom Otcom (Prvou Božou Osobou) jedinej nerozdeliteľnej Presvätej Trojice – Trojjediného Boha.

Hospod' Boh je len jeden Duch (= je jednoduchý), ale v troch nerozdeliteľných Osobách, preto ak niekto prijme v Božej Eucharistii Syna Božieho Isusa Christa, prijíma celú nerozdielnu Presv. Trojicu, teda aj Boha Otca a Boha Sv. Ducha. Tvrdiť, že protestanti-charizmatici, ktorí nemajú Spoveď, ani Božiu Eucharistiu, majú viacej Sv. Ducha ako katolíci po sv. Príčasí (= sv. Prijímaní), je blud.

V epikléze, tesne po premenení chleba a vína na Telo a Krv Isusa Christa sa kňaz modlí: «*Ješčé prinosim... nizposlí Ducha Tvojehó svjatáho na ný i na predležáščija dary sijá*» (zošli Ducha Tvojho Svätého na nás i na tieto predložené dary). Tieto slová sa kňaz modlí potichu a ľudia vtedy spievajú: «*Tebe pojem, Tebe blahoslovím...*». Kňaz sa v tejto modlitbe vzýva Boha-Otca, aby zoslal Boha-Svätého Ducha nielen na dary chlieb a víno, ale predovšetkým na prítomných ľudí, aby sv. Príčasie slúžilo na «*priobščénije svjatáho Ducha*» (získanie Sv. Ducha). Svätý Duch, tj. Tretia Božia Osoba vtedy naozaj zostupuje na prijímajúcich Božiu Eucharistiu. Navonok sa však prejavuje len u tých, čo naozaj túžia po spoločenstve s Ním a dychtia po jeho charizmách-daroch... Veď Isus Christos povedal: «*Proste a dostanete!... lebo každý, kto prosí, dostane... vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Svätého Ducha tým, čo ho prosia!*» (Lk 11,9-13).

Svjaščeník-kňaz tesne pred sv. Príčasím (Prijímaním) nahlas volá: «*svjatája svjatým*» (sväté svätým). Potom potichu: «*ispolnénije svjatáho Ducha*» (naplnenie Sv. Ducha). Pri sv. Príčasí Sv. Duch v plnosti zostupuje-NAPLŇUJE, ale len tých, ktorí bez ťažkého hriechu pristúpili k sv. Príčasí a v miere, ako o to stáli a ako po tom túžili a Hospoda Boha prosili. Jedni obrazne povedané naberajú dary Sv. Ducha v plnosti v preplnených štamperlíkoch a iní v plnosťou pretekajúcich dvojlitrových fľašiach a tretí v cisternách... Všetko, čo sa dialo predtým po čiastkach na Božestvennej Liturgii, teraz, pri sv. Príčasí nastáva v plnosti. Sv. Duch rozdáva svoje nadprirodzené dary-charizmy práve v tomto momente plným priehrštím, ale len tým, čo o to stoja a v miere, ako o to

stoja... Boh nie je násilník a plne toleruje slobodnú vôľu a slobodné rozhodnutie každého... To je okamih, kedy u prvých kresťanov začali niektorí prítomní rozprávať cudzími jazykmi, dostávali dar uzdravovania, dar rozlišovania duchov, dar prorocstva... (1Kor 12,8-11). A nahlas hovorili cudzími jazykmi nie všetci naraz, ale postupne, jeden po druhom a len vtedy, ak sa zároveň našiel niekto iný, ktorý dostal dar vysvetľovania. Každá Služba Božia je takto jedinečným charizmatickým stretnutím v plnom slova zmysle, lebo prví kresťania sa nestretávali nikdy bez toho, žeby zároveň ich episkopi «nelámali chlieb» – neslúžili Službu Božiu a aby nepristupovali k sv. Príčastiu (porov. Gorazd A. Timkovič, «Pozor na „vlka v ovčej koži“! (Mt 7,15) Charizmatici?», *Blahovistnik*, Prešov, 6 (1998) str. 154-156).

Nevera "katolíckych" charizmatikov v nadprirodzené účinky Božej Eucharistie

Katolícki charizmatici prevzali od svojich starších protestantských bratov aj ignorovanie Božej Eucharistie a podceňovanie nadprirodzených posväcujúcich účinkov sv. Príčastia-Prijímania. Vo svojich svedectvách, náukách, či kázniach nikdy nespomínajú Božiu Eucharistiu. Nikomu samozrejme nebránia pristupovať k sv. Príčastiu-Prijímaniu, ale ho ani nijako k tomu nenabádajú, či nepovzbudzujú. Je pre nich nepodstatná. Správajú sa jednoducho tak, akoby Božia Eucharistia ani neexistovala. Božia Eucharistia (materiálne prítomný Hospod' Boh pod spôsobom chleba a vína) je mimo ich pozornosti, či teematik ich debát či kázni o tom, čo robiť, aby sa človek stal svätým a dostal sa do neba...

Nevera "katolíckych" charizmatikov v ďalšiu principiálnu sviatosť: v očistný účinok sv. spovede

Charizmatik a zároveň rímskokatolícky kňaz (ktorý sa stal gr. kat. baziliánskym mníchom) **o. Eliáš A. Dohnal, OSBM**, podobne ako i jeho nasledovníci otvorene učili napr. v 90-tych rokoch 20. st. v Trebišove veriacich, že sv. spoveď nestačí na odpustenie hriechov okultizmu a na vymanenie sa z pút ich otroctva, ale je potrebné verejne tieto ťažké hriechy vyznať a zriecť sa ich verejne najlepšie pred celým cirkevným spoločenstvom zhromaždenom v chráme, alebo najmenej pred dvomi svedkami... Teda zjavne sa jednalo o prevzatie protestantských praktík od tých protestantských cirkevných spoločenstiev, ktoré takýmto deformovaným spôsobom nahrádzajú normálnu sviatosť spovede v privátnej forme a len v prítomnosti kňaza.

"Katolícki" charizmatici v podstate neuznávajú sviatosť a silu kňazstva:

Nižší nemôže požehnávať vyššieho (laik nemôže požehnávať kňaza, kňaz biskupa, ani „super-charizmatický“ laik iného laika a tobôž nie protestant katolíka)

V USA protestanti, ktorí nemajú platnú ani Božiu Eucharistiu a ani myropomazanie (birmovku), lebo nemajú platných kňazov ani biskupov, v r. 1967 položili ruky na katolíkov a tak vraj začala tzv. *obnova katolíckej Cirkvi v Duchu Svätom?* Nezmysel. Tí čo majú platný len krst, a teda obdržali len jednu sviatosť v živote (menší) vkladali ruky na rímskokatolíkov, ktorí mali najmenej tri sviatosti (krst, birmovku a Božiu Eucharistiu), či dokonca na takých, ktorí už obdržali milosť aj zo sviatosti manželstva či dokonca kňazstva (teda boli duchovne väčší). Vo Sv. Písme sa píše jasne, že nie Abrahám požehnával Melchisedeka, ale naopak. To je dôkazom, že Melchisedek bol viac... Dokazuje to i sv. Pavol v liste Hebrejom (porov. **Hebr. 7,7**).

Tiež je nezmyslom, keď nejaký kňaz či dokonca biskup (katolícky) príde na stretnutie charizmatikov-laikov (aj keby katolíckych) a títo sa nad ním modlia, vkladajú na neho ruky...

Každý dospelý a normálny človek spáchal nejaký ťažký hriech. Kto ho odpustil protestantským charizmatikom?

Každý z nás sme v živote narobili nejaké ťažké hriechy (najmä proti sv. čistote), ale sme sa vyspovedali – nemáme ich už. Odpustil nám ich Ten, ktorého sme nimi urazili a ktorý za nás (za naše hriechy) zomrel na kríži – sám Isus Christos cez kňaza, ktorý nám dal rozhrešenie *in persona Christi* (v osobe Isusa Christa). Následne sme obnovili svoj predchádzajúci stav plného-pokrvného synovstva Božieho vo sv. Príčastí-Prijímaní (Božej Eucharistii, tak, že sme sa stali s Hospodom Isusom Christom jedno živé Telo). Kto z dospelých neurobil v živote ani jeden ťažký hriech? Nikto.

Otázka znie: evanjelici, metodisti, letničiarci a iní protestanti, zapálení protestantskí charizmatici, nespáchali vo svojom živote nikdy nijaký ťažký hriech? A ak ho teda spáchali, kto im ho odpustil a kedy, keď nemajú platných kňazov, ale len na štyri roky menovaných (spomedzi seba) pastorov...? Nikto. Hriech majú naďalej. Nieкто by mohol argumentovať, že majú hriechy odpustené pri dokonalej ľútosť... Ale vzbudiť skutočne DOKONALÚ ľútosť je veľmi ťažko a človek nemá nikdy istotu, či toto vzbudenie prinášajúce odpustenie hriechov je dokonalé (teda ľútosť len a len z čistej lásky k Hospodu Bohu a nie zo strachu či obavy pred peklom)...

Ťažký hriech je sprevádzaný prítomnosťou diabla v danom človeku. Ako môže v protestanoch-charizmatikoch, ktorí nemajú a neuznávajú sv. Spoveď byť prítomný Sv. Duch (Boh) viac ako u katolíkov? Dobré, pripusťme hypoteticky, že Sv. Duch «veje ako chce...» a môže aj v nich pôsobiť, ale potom by tento Duch Pravdy im ukázal, že sa majú stať katolíkmami, že majú podľa jeho slov (*komu odpustíte ich hriechy, budú odpustené, komu zadržíte budú zadržané...*) ísť na sv. Spoveď a (*berte a jedzte toto je moje Telo...*) ísť na sv. Príčastie-Prijímanie, aby sa mohli stať v Božej Eucharistii jedno s Hospodom Bohom a byť na večné veky s ním zjednotení aj v Nebeskom Kráľovstve ... Avšak ak nepochopili (a prax to dokazuje), kde je plná viera – nedostali nijakého Svätého Ducha! Kde je tma, tam nemôže byť zároveň svetlo! A kde je svetlo, nemôže byť zároveň tma! Ak protestanti-charizmatici dostali dar Sv. Ducha, musia sa stať skôr či neskôr katolíkmami. Ak sa však (ako vidíme), nestávajú katolíkmami, nemajú žiadneho Sv. Ducha!!! A keď ho nemajú, nemôžu ho sprostredkovať ani katolíkom v tzv. u nich započatej *Obnove v Duchu Svätom* ... Práve naopak! Vidíme, že kto z katolíkov začína praktizovať protestantami započaté tzv. charizmatické hnutie, prestáva postupne chodiť na sv. Spoveď, pristupovať k sv. Príčastiu-Prijímaniu a stáva sa protestantom a sektárom... A tým je skončená všetka debata!

Teda modlitby v cudzích jazykoch a uzdravovanie u protestanov? Výmysel! Protestanti majúci viac Sv. Ducha ako katolíci? Nemožné! Ak by dostali Sv. Ducha – Ducha Pravdy, prišli by hneď nato, že nemajú úplnú vieru, lebo okrem krstu nemajú ani myropomazanie, ani Božiu Eucharistiu a ani spoveď-odpustenie, ani kňazstvo. Ak nato neprišli – nemali Sv. Ducha.

Kresťan nemá napodobňovať starozákonného Dávida (tancovať a poskakovať pri modlitbe), ale Isusa Christa (ktorý nikdy pri modlitbe ani netancoval, a ani neskákal akoby nejaký šialený, ale plnil vôľu Otca)

Bľabotanie cudzími nezrozumiteľnými jazykmi, zdvíhanie rúk, tancovanie počas omše, zbesilé a neviazané vykrikovanie počas modlitieb, odpadávanie po zemi... Sú to prejavy Sv. Ducha? A aj keby boli, bez Božej Eucharistie sú jalové... sú to mraky bez dažďa...

Charizmatici hovoria, že i v Starom Zákone kráľ Dávid tancoval od radosti a tak oslavoval Hospoda Boha... Oni vraj robia podobne. Ideálom pre každého kresťana však nie je Dávid. (Veď mimochodom napr. Dávid mal v háreme okolo 1000 žien...) Máme

byť ako Isus Christos. Isus Christos je celý život nenápadný, nevtieravý, skromný, je úplne normálny – a predsa s kľudom robí zázraky, predpovedá budúcnosť... My nežijeme v Starom, ale v Novom Zákone. «Charizmatika» si dnes pod vplyvom protestantizmu mnohí mylia s «extatikom». Ozajstný charizmatik je kľudný a vyrovnaný v správaní sa – ako Christos. Extatik je degenerovanou formou kresťana, exaltovane sa správa, je pyšný na svoju údajnú nadradenosť nad ostatnými kresťanmi... (porov. T. Špidlík, *Ve službě Slova*, cyklus A, Olomouc, 1992, str. 41-43).

Jezuita o. **Tomáš Špidlík** (neskorší kardinál) v r. 1999 v jednej zo svojich kníh napísal recept na rozoznávanie duchov:

Myšlienky môžeme rozoznávať podľa účinku, ktorý vyvolávajú. Dobré vnuknutia dávajú vzniknúť «*nevýslovnej radosti, dobrej nálade, odvahe, vnútornej obnove, pevnosti v myslení, sile a láske v Bohu*», tie druhé naopak prinášajú so sebou «*strach v duši, zmätok a rozháranosť v myslení, smútok, nenávisť proti askétom, omrzelosť, súženie, strach zo smrti a konečne zlé, nízke túžby, malomyselnosť k čnostiam a nezriadenosť v chovaní*». Toto pravidlo bolo zjednodušené do axiomatu: «*Čo znepokojuje, pochádza od diabla, zatiaľ čo Boh dáva srdcu pokoj*» a Sv. Duch je Duchom Pokoja-Utišiteľ... (porov. T. Špidlík, *Jak očistiť své srdce?*, Velehrad, 1999, str. 37). Aj sám sv. apoštol Pavol píše to isté: «*Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja*», (1 Kor 14,33).

"Katolícki" charizmatikovia neuznávajú sviatosť pomazania chorých

Uzdravovanie nemocných sa v charizmatikom spoločenstve realizuje vkladáním rúk všetkých prítomných charizmatikov-laikov (tj. skade ruka skade noha). Načo potom Isus Christos posielal apoštolov, aby pomazovali olejom chorých...? Krásne to vidno na masových charizmatikových stretnutiach v športových halách, kde katolícki kňazi a dokonca aj biskupi sú prísediaci úplne pasívne, zatiaľ čo slávni charizmatikovia laici-uzdravovatelia (obyčajne exotickí anglofónni cudzojazyčníci zo Západu) verejne na pódiu (šu) vkladajú ruky a "uzdravujú"...

Charizmatikové hnutie nie je ideálom, ale len prostriedkom k dosiahnutiu ideálu

Charizmatikové hnutie nie je ideálom. Ideálom a vrcholom kresťana je Božia Eucharistia, Služba Božia, sv. Príčasťie (Prijímanie) – žiť Christa pravidelne užívajúc milosť prichádzajúce cez kňazov vo sviatosťiach (sv. tajomstvách) – tj. zbožštenie človeka v Isusovi Christovi, s Isusom Christom a skrze Isusa Christa.

Správne nasmerované charizmatikové hnutie má priviesť neveriacich ľudí, ktorí nepoznali Boha, k Bohu a Cirkvi – k svedeniu, k Božej Eucharistii a žitiu Isusa Christa. Charizmatikové hnutie, ktoré vzniklo medzi protestantami, a v latinskej Cirkvi je trpené, by malo byť prostriedkom na podchytenie tých más ľudu, ktoré boli ináč pre živú vieru stratené.

Charizmatik (modlitba v jazykoch a pod.) nie je vrcholný-posledný najvyšší stav dokonalosti, ale len prechodný-dočasný stav od nevery k viere. Kňaz by mal preto viesť charizmatikov k Božej Eucharistii a nie naopak, že sám zanechá kňazskú=Christovú dôstojnosť, spoveď i Božiu Eucharistiú a zapája sa v nepodstatných veciach pre spásu, tj. v honbe za cudzími jazykmi (ktorým aj tak nikto nerozumie a už sv. Pavol také zakazoval), za rozkazovaním Hospodu Bohu - Svätému Duchu: kedy má prísť mimo sviatostí – že má prísť napr. o 15⁰⁰ hod., lebo je to v programe dňa na masovom charizmatickom stretnutí v nejakej veľkej športovej hale... Tak isto by sa nemal nikto a predovšetkým nie kňaz hnať za uzdravovacími schopnosťami (obyčajná túžba po moci) len vkladáním rúk na charizmatik (protestantský) spôsob, ale radšej by mal ľuďom vysluhovať sviatosť pomazania chorých (kde sa nielen vkladá ruka, ale i maže sv. olejom), kde Isus Christos naozaj uzdravuje telo i dušu chorého... Nejednen kňaz dosvedčí, že u mnohých z tých, ktorých vyspovedal, pomazal olejom (pomazanie chorých) a *zapričašča*l Božou Eucharistiou, došlo k úplnému uzdraveniu z danej choroby, alebo aspoň k jej rapídnemu potlačeniu a vôbec k zlepšeniu telesného zdravotného stavu chorého...

Ako je to možné, že aj niektorí katolícki kňazi a biskupi sa hrdia tým, že sú charizmatikmi?

Ako bolo už vyššie naznačené v úvahe o amerických vysokoškolských profesoroch – nikto nemôže dať, čo nemá. Každý, kto chce len trochu intenzívnejšie žiť kresťanským životom sa potrebuje niečím duchovne napájať a povzbudzovať.

Keď čítame niektoré knihy, ktoré napísali veľkí stredovekí svätí napr. sv. Terézia z Lisieux a iné dostupné v slovenskom či českom preklade..., zistíme, že v celej knihe od daného svätého sa nás (nášho srdca) dotkli maximálne ak dve-tri myšlienky (dotyk-inšpirácia Sv. Ducha)... Keď však čítame práce patrologických sv. Otcov Cirkvi, tak objavíme stovky, ba tisícky úžasných Bohom inšpirovaných myšlienok v jednej ich knihe, ba zistíme, že aj tie vyššie spomínané dve-tri myšlienky neboli originál od daných stredovekých svätcov, ale oni ich tiež čítali u Otcov Cirkvi, použili ich vo svojej knihe a neuviedli, od ktorého sv. Otca to bolo, lebo si to už nepamätali a v stredoveku sa nebázovalo na presných citáciách ako dnes... Nie nadarmo sv. Cirkev stanovila, že zlatá éra Otcov Cirkvi skončila na Východe už v 8. storočí a na Západe o pár storočí skôr...

Jednoducho povedané, éra patológie bola érou veľkých cirkevných svätcov a mysliteľov, akí sa už v neskoršom období nenarodili...

Problémom však je, že Otcovia Cirkvi a ich práce nie sú dostupné pre obyčajných kresťanov. Boli publikované v 19. storočí od zberateľa menom Migne v dvoch rozsiahlych sériách obrovských kníh známych ako *Patrologia Graeca* a *Patrologia Latina*. Otcovia Cirkvi sa dajú študovať v ich kompletnosti teda len po grécky a latinsky, ako to bolo publikované v hore uvedenej zbierke z 19. storočia. Veľmi veľa je z tvorby Otcov Cirkvi preložené vo francúzštine, malý fragment v taliančine. Dosť veľa je preložené v starej ruštine a publikované na konci éry cárskeho Ruska – a to vďaka pravoslávnyim ruským mníchom žijúcim na gréckej Hore Athos... Zlatá éra prekladov do ruštiny skončila v r. 1917, keď všetkých inteligentov v Rusku nerozumne vystrelali ako predstaviteľov buržoázie... Francúzi, Rusi... Kultúrne to národy. Majú preklady mnohých patrologických Otcov Cirkvi... Ostatné národy majú čo doháňať...

V slovenčine, či češtine nie je preložené skoro nič. A tak pre Slovákov a Čechov nezostáva nič iné, len sa naučiť hore spomínané cudzie jazyky a len tak sa môžu napájať bohatými myšlienkami patrologických Otcov, či už mnohopočetných gréckych, alebo menej početných latinských...

Ak niekto Otcov Cirkvi neobjaví, alebo cudzie jazyky nevie... a chce žiť intenzívnejšie duchovne, keďže mu nestačí ružanec, a narazí na zapálených protestantských charizmatikov, či od nich odvodených "katolíckych" charizmatikov, nič mu iné nezostáva, len sa začať napájať ich duchovnosťou... Tak to urobili v r. 1967 aj vyššie spomínaní mladí katolícki profesori na americkej katolíckej univerzite Duquesne v Pittsburghu... A keďže táto duchovnosť je vo svojom základe protestantská, skôr, či neskôr sa aj daný jedinec stane protestantom a to ak nie navonok, tak určite vo svojom vnútri – vo svojom myslení a hodnotení sveta... Pod tým jedincom sa nerozumie len jednoduchý veriaci, ale aj v náboženstve teoreticky viacročným štúdiom podkutý katolícky kňaz či aj biskup. Veď, čo sa týka vzdelania, medzi kňazom a biskupom nie je nijaký rozdiel. Jeden i druhý majú tie isté školy. Jediný rozdiel medzi nimi je ten, že biskupov spomedzi kňazov menoval pápež rímsky a následne boli na biskupov vysvätení a tak získali nad ostatnými kňazmi nielen veľkú prevahu vo vážnosti, daroch Sv. Ducha, ale aj v ich ovládaní a riadení...

Otcovia Cirkvi sú v praxi podceňovaní a neznámi... Ale kto má zabezpečiť ich preklad do súčasných živých rečí ak nie biskupi? Biskupi čakajú nevedno na koho, aby im urobil preklady blahodárnej tvorby Otcov Cirkvi do súčasných živých jazykov... Jeden biskup v danom smere nič neurobí, jeho nástupca tak isto a tak ubiehajú desaťročia za desaťročiami, až sa premenia na storočia... A ľudia nemajú prístup k sv. Tradícii Cirkvi – k tvorbe sv. Otcov...

Teórie charizmatikov sú v skutočnosti oprášené teórie na Efezskom koncile (r. 431) Cirkvou odsúdenej sekty messaliánov-euchitov

Jezuita a neskorší kardinál Tomáš Špidlík v jednej zo svojich kníh o podobnosti charizmatikov a messaliánov napísal (preklad do slovenčiny je náš):

«Tzv. messaliáni, pochádzajúci zo Sýrie, zaujali radikálny postoj: ak máš Svätého Ducha, musíš ho cítiť. Ak necítiš nič, nemáš Božiu milosť. A naopak, ak cítiš pokušenie, ak tebou zmietajú zlé myšlienky, prebýva vo tvojom srdci hriech. Z tejto pozície vyvodzovali i nebezpečné dôsledky: sviatosti, ako napr. krst, nemení naše pocity, a teda nedostávame skrze neho Svätého Ducha.

Tento extrémny postoj bol odsúdený ako heretický. Grécky duchovný autor Diadochos z Fotiky píše proti messaliánom: Milosť je tajomne uložená v hĺbke srdca od chvíle krstu; nedáva citovo pocítiť svoju prítomnosť.

*Pozdejšie v dobe reformácie, Cirkev opakovala, že to nie je to isté 'cítiť sa ospravedlnený' a 'byť ospravedlnený' pred Bohom. I veľkí svätí často prežívali doby duchovnej neútechy a zdalo sa im, podobne ako sv. Terézii z Lisieux ku koncu jej života, že nebo je uzavreté», (T. Špidlík, *Znáš Ducha svätého?*, Velehrad, 1998, str. 58).*

Na inom mieste v tej istej knihe Špidlík o messaliánoch píše: Messaliáni v 4. storočí, prehnaní charizmatici, sa snažili pritiahnúť Sv. Ducha exaltovanými modlitbami. Mysleli si, že nie je prítomný, keď necítíme jeho pôsobenie (porov. T. Špidlík, *Znáš Ducha svätého?*, Velehrad, 1998, str. 14-15).

Odskok do ďalekej minulosti – do prvého tisícročia po Christovi:

Kto to vlastne boli messaliáni-euchiti (či ako Špidlík hovorí, používajúc dnešnú terminológiu: prehnaní charizmatici)?

«Messaliáni» (z aramejského slova «ܡܫܠܝܢ» *modliť sa*) alebo «Euchiti» (z gr. «εὐχίται»), t.j. *modliaci sa* – niekedy sa označovali aj ako «Entuziasti» (z gr. «ἐνθουσις» *posadnutý*) bola mníšska heréza *modiacich sa* alebo *posadnutých Duchom Svätým*, ktorá sa najprv objavila v Sýrii v polovici 4. storočia (cca 360) a potom sa rozšírila po celom svete (u Slovanov prerástli do sekty v histórii známej ako «Богомили» – *bohumilí*)... Podobne ako sa

(znovu)objavili charizmatici (= obnovení messaliáni-euchiti) medzi protestantmi v USA v 20. st. a potom sa rozšírili do Európy.

Teodoret Kyrský (†457 alebo 460), vo svojej *Cirkevnej histórii* takto charakterizuje vtedajších messaliánov-euchitov (a čitateľ, ktorý hlbšie privoňal ku charizmatickému hnutiu v súčasnosti, bude zhrozený absolútnou podobnosťou vtedajších Cirkvou odsúdených heretikov a dnešných charizmatikov):

Bludným učením messaliánov-euchitov bolo, že pri páde Adama, v každom človeku od narodenia prebýva diabol, ktorý je podstatne (substanciálne) s ním zjednotený. Tajomstvo krstu je vraj neschopné vyhnúť tohoto besa, a preto je nepotrebné. Len neustála a usilovná modlitba spojená s prísnyim pôstom počas dlhého času (obyčajne niekoľko rokov) dá človeku schopnosť sa toho besa, ktorý sa narodil spolu s človekom, zbaviť. Tento bes opúšťa človeka viditeľným a prípadne hlučným spôsobom. Po tomto oslobodení daný človek dostáva Svätého Ducha, ktorý do neho vstupuje tiež hlučným spôsobom (= **krst v Duchu Svätom**). Avšak takejto prítomnosti Sv. Ducha sa môžu tešiť len nemnohí vyvolenci (tj. messaliáni), ktorí sa stanú "duchovnými" (posadnutými Duchom Svätým = entuziastami) a začnú ovládať rozličné "charizmy" (= **charizmatici, cirkev v Cirkvi**). Keď dosiahnu tento stav, už vraj nemôžu zhrešiť, a preto takto oduchovnení, už sa nepotrebnujú ani postiť a ani modliť, môžu vraj dokonca akokoľvek hrešiť i najťažšie, lebo im to už uškodiť nemôže (porov. A. Guilaumont, «Messaliens», *Dictionnaire de spiritualite*, fasc. LXVIII-LXIX, Paris, 1979, p. 1074-1083; Бл. Феодорит Кирский, *История Боголюбцев*, Москва, 1996, стр. 323-324; J.P. Arendzen, «Messalians», *The Catholic Encyclopedia*, X, New York, 1913, str. 212).

Ďalej vyššie spomínaný **Teodoret Kyrský**, vo svojej *Cirkevnej histórii* píše toto:

«Známi sú aj pod menom 'entuziasti'. Spolupracujú s akýmsi démonom a jeho činnosť pokladajú za prítomnosť Svätého Ducha. Vo vyššom stupni, nakazení touto chorobou, utekajú akoby od najväčšieho zla od akejkoľvek ručnej práce, oddávajú sa snu. To čo sa im sníva v noci nazývajú prorocत्वami.

Vodcami tejto herézy bol Dadoj, Sawa, Adelfios, Erma, Simeon a iní. Oni bez toho, aby sa okato oddelovali od Cirkevného spoločenstva, hovoria, že Božie jedlo o ktorom povedal Isus Christos: 'Ten, kto je moje Telo a pije moju Krv bude žiť na veky' (Jn 6,54) – ani neškodí, ani nepomáha. Skrývajú svoju chorobu, a to tak, že i po obvinení bez začerveňania sa popierajú obvinenie...», (Teodoret, episkop Kyrský, *Cirkevná história*, str. 147-148).

A ešte jedna myšlienka od jezuitu Tomáša Špidlíka o messaliánoch – prehnaných charizmatikoch a strachu sv. patrogických Otcov Cirkvi pred nimi a ich nebezpečnými heretickými teóriami a praktikami:

*«Pokial' ide o videnia, grécki autori ich úplne nezavrhujú, ale majú k nim veľkú nedôveru. Stačí si pripomenúť, s akou hrôzou hovoria o euchitoch byzantskí a sýrski autori od dôb sv. Efréma až po Gregora Palamasa. Euchiti, alebo messaliáni, totiž hovoria o príchode Svätého Ducha aisthos kai horatos, v citoch a viditeľne (porov. Theodoretus, *Historia ecclesiastica IV, (10), 11, PG 82,1145a*)»*, (T. Špidlík, *Spiritualita kresťanského Východu*, Rím, 1983, str. 99).

Messalianizmus bol sv. Cirkvou odsúdený na viacerých miestnych synodách a aj na 3. *všeobecnom koncile v Efeze* v r. 431. Existoval však napriek tomu v rôznych obmenách a podobách ešte i v 9. st., ba aj neskôr a ako vidíme, existuje i dnes v protestantami zavedenej tzv. *Obnove v Duchu Svätom* – v tzv. charizmatickom hnutí.